

Đỗ Ngọc

Mãi Là Ký Ức

Hôm nay , tôi có cái hẹn với một người bạn . Đã lâu rồi , hai đứa không gặp nhau . Bao lâu thì chả nhớ rõ nữa ? Từ lúc nghỉ học đến giờ , tôi sống với cuộc sống của tôi và anh ấy lên sài gòn học và đi làm thì hai đứa bắt tin nhau . Cuộc hạnh ngộ trùng phùng quá ư là kỷ niệm .Sau vài câu thăm hỏi sức khỏe , chả hiểu sao anh ấy lại buộc miệng hỏi :

- Em còn viết chứ ?

Thoáng bất ngờ , những tưởng thời gian cuốn đi tất cả nhưng không nổi nhớ về nhau vẫn là nguyên vẹn nhất . Thăm trách mình " vô tình " nhưng để được gì ?

Thật , tôi đã bỏ trôi xa quá nhiều những thứ thuộc về tôi . Kể cả anh , người mà tôi từng thổn thức . Nhớ ban ngày , đêm lại chong đèn viết những vần thơ mà không bao giờ dám gửi tặng

- Còn anh ạ - Tôi trả lời

- Anh cũng nghĩ thế

- Hay vậy ?

- Dù thời gian có thay đổi nhưng anh nghĩ " cô gốc " năm xưa vẫn

không hề thay đổi

Chà ! Hiểu tôi quá nhỉ ? Trong khi tôi vẫn chưa hiểu nổi mình thì có vẻ cứ như rằng thuộc từ đường tơ kẽ tóc . Cũng phải thôi , anh lớn hơn tôi những năm tuổi . Hoàn cảnh chẳng có gì gọi là giàu mà cũng chẳng có gì gọi là nghèo khiến anh ý thức về tương lai hơn . Tôi quý anh là ở điểm đó . Luôn biết suy nghĩ và cẩn trọng trước những việc mình làm . Và hơn hết , đề cao sự nghiệp . Ngày xưa , đôi ba lần anh thất hẹn nhưng khi nhìn thấy anh thì mọi bức dọc của quãng thời gian chờ đợi trong tôi tan biến . Bởi nụ cười và câu nói hết sức dễ thương

- Anh phải chờ mẹ đi bơi

Rồi hai đứa lại phá lên cười , bởi cái nỗi gì khi ngoài trời gió thổi rào rạt cứ như cổ tình hất tung mái tóc đen huyền và dợn từng lọn sóng của tôi mà ánh sáng của ngày dần đi vào bóng tối . Không hỏi nhưng tôi vẫn biết anh làm gì ngày hôm nay . Tôi luôn an tâm vì điều đó .

Nhưng rồi , nó cũng thuộc về ...ngày xưa xa lắc !

- Công việc của anh tốt chứ ?

- Ừ ! Sau bao chuyện thì cũng đã ổn định hơn rồi

- Thế chừng nào cưới vợ đây - tôi háy mắt

- Còn lâu - Anh trả lời cụt ngủn

- Còn em ? - Anh tiếp

- Khi nào con ngựa chứng trong em chịu ngoan ngoãn

Hai đứa lại phá lên cười . Nụ cười khét nắng của bao tháng ngày tìm kế mưu sinh của anh như được rửa trôi đi phần nào phiền muộn .

Cảm giác nhẹ nhàng lại trở về bên tôi . Chỉ mong như thế nào thôi có

phải không tôi ơi ? Ừ ! Chỉ thế .

- Anh còn thói quen viết không ? Tôi hỏi ngược
- Từ khi lên Sài gòn , ngày đi học đêm làm thêm tối chỉ mong ngã lưng là vào liền giấc ngủ .Một thời gian dài , anh không viết . Nhưng biết đâu , sau ngày hôm nay anh lại viết đây ! - Anh nheo mắt
- Sao ngộ thế ? Đừng nói là vì gặp em nha - Tôi tỉnh ngịch
- Ha ha uống milo chưa mà tự tin thế
- Không uống nhưng xưa giờ vẫn tự tin mà
- Coi chừng ... Anh chưa hết lời tôi đã giơ nắm đấm mình lên
- Thôi ! tha cho anh đi

Tôi cười thầm trong bụng " he he lại được thắng " . Ngày xưa , vào những lần "tranh cãi " . À không ! Tranh luận thì tôi luôn là người chiến thắng . Và tôi hả hê với cái lý sự cùn của mình luôn khiến anh tròn xoe mắt . Đừng quên rằng khi còn học cấp II cô giáo dạy văn đã hướng tôi vào ngành luật sư nhé ! Anh bạn của tôi rất giỏi . Có giỏi so với mọi người hay không thì tôi không biết hay chẳng cần biết . Chỉ biết là , đối với tôi anh là cái chìa khoá luôn bật ra sự khám phá mới lạ . Anh từng dạy tôi phân tích câu ca dao - bài tập thầy cho về nhà và làm sao để viết cho hay . Có thể nói anh là chứng nhân hành trình khởi đầu của đam mê tôi . Nói cách khác , anh là người phát hiện ra " tôi có thể viết " . Những bài thơ ngô nghê , những câu văn vụng sau khi chuyển đến tay anh thì nó lại trơn tru hơn , nghe bùi tai hơn . Ngày đó , tôi cứ xem anh là thần tượng của mình . Thần tượng của con nhóc mười một tuổi . Anh đã từng viết một câu truyện tặng tôi khi tôi tròn mười lăm . Một câu truyện với những lời

"sến rết" dành tặng cho những người đang yêu nhau . Tôi thích thú và nhảy cẫng lên được đấy chứ ! Sau đó , đem khoe bọn con gái trong lớp . Nhìn chúng trầm trồ tôi càng vui thêm . Vui vì được anh viết tặng . Và vui vì bọn họ ca tụng tài năng của anh . Nghe đã lỗ tai lắm ! Cứ như là chính mình được khen ấy . Nhưng một đứa cầu thả như tôi lại chẳng thể giữ món quà đó . Ba tôi trong một lần xin , ông ấy quẳng hết sách vở bút viết của tôi xuống hầm cầu . Và dĩ nhiên , trong đó có không ít thơ , đoản văn ngắn , một ít truyện lẻ , nhật kí của tôi và cái truyện anh viết tặng . Tôi giận lắm , khóc và khóc rất nhiều . Nhưng chỉ biết khóc mà thôi . Sức phản kháng của tôi dường như không tồn tại vào lúc đó . Tôi sợ đòn roi . Tôi sợ những câu mắng chửi chì chiết lẫn nhau . Và tôi sợ cả tiếng ồn . Tôi nghĩ học và trở về với thế giới của tôi . Một thế giới chỉ có bốn bức tường , ngổn ngang giấy viết . Anh vẫn thường đến thăm tôi . Và không quên tặng tôi quyển báo mực tím . Thời gian đó , ngoài bút giấy ra thì tôi chỉ có anh là bạn . Anh kể tôi nghe nhiều chuyện lắm . Hôm ấy anh ăn gì ? Làm gì ? Thậm chí còn chỉ tôi cách ...trị mụn .

- Em đang nghĩ gì vậy ?

Tôi muốn gào cho nát cái óc anh ra " người gì mà vô duyên thế ? sao lại phá bình dòng hồi tưởng của người khác " . Nhưng lại thôi , bởi anh cũng chả có lỗi gì . Người có lỗi là tôi mới đúng . Đang nói chuyện mà lại ngêch mặt ra nhòm trời nhòm đất rồi ...vu vơ , bỏ mặc anh với cái nhìn dò xét

- Em có việc gì à ? Mình về nhé !

- Ồ không ! Em đang nghĩ ra tứ thơ mới - Tôi nói dối . Thật chẳng ra

làm sao nếu anh biết tôi đang nghĩ về anh . Chữ sĩ trong tôi nó to bằng hai trái núi chứ chẳng chơi .

- Lãng mạn nhỉ

- Ừm

- Đâu , viết tặng anh một bài coi

Anh đâu biết là tôi từng viết cho anh cả đồng bài chứ đừng nói là một bài . Xa anh , trong tôi toàn nỗi nhớ . Càng nhớ viết càng hăng , rồi lại nhần răng ra cười . Có dám gửi đâu ! Bởi vậy , tôi thích nhất là mục Những Bài Thơ Còn Trong Ngăn Tủ (hay gì đó , đại loại vậy , tôi không nhớ rõ) của báo mực tím . Lúi húi viết nhưng chỉ giữ cho mình .

- Anh làm ý thơ bay mất rồi - Tôi nũng nịu

- Ấy chết ! Thật là bậy , để chuộc lỗi anh dẫn em qua bên Công Viên Nước ghen

Tôi gật đầu đồng ý vì tôi cũng muốn đi . Tối ngày chăm chăm vào cái computers đủ để tôi điên lên rồi . Nay có dịp khây khoả đại gì không chớp thời cơ . Thường , tôi lười lắm . "Chữ lười gặm nát thân tôi " * mà . Ngoài ra chợ trông hàng cho mẹ mỗi buổi sáng - chiều thì hầu như thời gian còn lại tôi chỉ Online thôi . Để làm gì thì tất cả đều biết rồi . Không cần tôi nói , phải không ? Hơn nữa , hôm giáng sinh vừa rồi tôi cùng nhóm bạn học cũ có đi Công Viên Nước . Và tôi phát hiện ra ở đấy có hai con voi rất rất rất ...dùng từ gì bây giờ nhỉ ? À thì rất tuyệt (hehe) ! Bọn bạn tôi chọc tôi gặp đồng hương nên mừng quính . Chả là cái thân hình hơi bị gồ ghề đồ sộ của tôi cũng na ná con voi con í mà (hehe) . Kệ ! Tôi thấy thích là được rồi . Còn vì sao

tôi lại thích 2 con voi đó nhất trong cái vườn thú thì có lẽ là do tôi thích sự to lớn ngộp mắt của chúng . Chúng cao và to lắm ! Tôi cứ ước ao được rờ vào cái vòi hoặc được leo lên mà cưỡi . Nhưng lúc đó quá khuya nên vườn thú đóng cửa . Tôi tiếc hùi hụi và nhủ thầm sẽ đến để được leo lên lưng chúng ngồi một vòng cho đã cái nư . Thì đây ! Là lần này đây .

Anh thẳng kêu cái két trước bãi giữ xe . À ! Tôi phải xuống xe rồi . Vườn thú có hai con voi đang chờ tôi kia kìa . Tôi cứ giục anh nhanh chân lên . Dù anh kêu là " ta uống nước nhé " .

-Thôi ! Đã cương thì cương cho trót . Đi cưỡi voi với em - Tôi nói gấp
VẬY là , anh ngoan ngoãn theo tôi đến vườn thú . Tôi cũng như anh đôi ba bận dán mắt vào những chuồng thú khác . Cũng í ới " kìa anh ! Rắn " . Cũng trầm trồ " bồ cạp núi trông ghê quá " . Nhưng bước chân cứ nổi bước chân mà sải . Cuối cùng thì cũng đến được nơi có hai con voi mà tôi yêu thích . Trong khi anh đi mua vé tôi lạng người nhìn chúng và bất chợt tôi buông liền bốn câu :

Xiềng xích cột chân voi

Ngậm vại ba cọng cỏ

Mắt buồn màu rười rượi

Khi nào được tự do ?

Đây ! Đây có phải là điều thôi thúc tôi đến gặp chúng ? Tự do . Tự do là cái gì khi mà đang bị xiềng bằng sợi dây xích to thế kia ? Đã bao nhiêu lần , chúng nghĩ giống như tôi ? Chắc nhiều không đếm xuể . Anh đến cầm tấm vé đưa cho chú hướng dẫn . Chú kêu chúng tôi leo lên cái bậc thang cạnh đó và giúp chúng tôi yên vị trên lưng

voi . Tôi thích thú ra mặt . Cảm giác sờ sờ đã không còn . Nói ra thật buồn cười , tôi sợ nó giở chứng rồi đưa vòi quần lấy tôi như trong các chương trình xiếc thì khốn . Voi đó họ đã thuần dưỡng và dạy bảo để biểu diễn và chế ngự bằng á phiện . Trong khi , voi này dạng như là để triển lãm . Mặc dù , trông chúng " khá ngoan " . Khi con voi bước những bước đi đầu tiên , tôi muốn vỗ cả tim vì thích thú . Oà ra những tràng cười khanh khách . Và , tôi đưa mắt nhìn quan cảnh vườn thú xa xa bằng cặp mắt của một kẻ " bề trên " . Lạ lắm ! Quả thật , cảm giác khi nhìn cảnh vật trên lưng voi lạ hơn khi tôi đi dưới đất rất nhiều . Mọi thứ dưới chân tôi nhỏ bé hơn . Nhưng khi tôi ngược nhìn lên thì ...bầu trời kia vẫn rộng lớn và bao la quá đỗi . Ngoài cách hài lòng với những gì mình có thì đâu có nhìn xuống để tự hào và nhìn lên để tự ti thì chẳng còn cách nào nữa . Thôi ! Cố gắng đến với bầu trời kia bằng thời gian vậy ! Hết một vòng , tôi mè nheo thêm một vòng nữa . Anh chiều ý tôi . Lần này , có một chút khác hơn lần trước . Có thể gọi là " đã quen " ? Tự cười và tự xuống trước khi hết lượt đó . Trước khi đi ra khỏi vườn thú , tôi đứng hồi lâu nhìn con voi đã từng cho tôi thấy và nghĩ thêm những cách nhìn mới bị tra vào cái cọt thì tôi quay đi . Tôi thầm mỉm cười và cảm ơn chị voi kia . Sau , chúng tôi đi đến cái bàn nằm ở tí góc quán . Tôi thích vị trí này . Vì vừa có thể nhâm nhi cafe và vừa nhìn rõ khu vui chơi dưới nước và đoạn video lip trên màn hình của chiếc ti vi đặt ở đó không bao xa . Tôi rung người nhịp theo điệu nhạc và trả lời những câu hỏi của anh . Tính xấu của tôi đấy mà . Chả phải tín đồ của âm nhạc gì cho cam nhưng cứ hễ đến bài nào ưng ý thì tôi quên

trời quên đất và quên cả anh đang đối diện mình . Bất chợt , anh nói :

- Anh sẽ viết về em
 - Viết cái gì ? Tôi hỏi vọng
 - Viết cái đáng để viết
 - Đilen quá ! Em thì có cái gì mà viết
 - Có đấy tại em không biết thôi
 - Ừm thì cứ viết nhưng có giao kèo
 - Sao ? Muốn gì ? Kẹo hay kem ?
 - Không - Tôi dẫu môi
 - Làm như em con nít lắm không bằng - Tôi liếng thoảng
 - Chứ em người lớn à ? Anh trêu
 - Ừa ! Lỡ tuổi kết hôn năm năm rồi đấy
 - Sao vẫn còn nhẩy nhót thế kia ?
 - Tại ...tính thế - Cãi cố coi bộ không êm tôi bèn :
 - Thôi ! Đồng ý thì em mới để anh viết
 - Là gì ?
 - Cho em đọc với , đừng dím
 - Được thôi
 - Và ...
 - Và gì nữa ?
 - Hãy viết rằng em sống là để yêu và được yêu
- Anh nhìn tôi không nói trong vòng ba mươi ...giây rồi lên tiếng
- Chỉ thế thôi à ?
 - Ừm chỉ thế

- Vậy mà anh tưởng ... ha ha
- Cười gì ? Rồ thế
- Anh cứ tưởng em ...sẽ nói là hôn anh sau khi anh tặng chứ
- Đừng có mơ , xí thấy ghét , giỡn dzậy đó
- Đỏ mặt à
- Không ! Đừng hòng
- Quay lại vấn đề đi . Sao lại muốn anh viết thế
- Vì em là thế
- Anh biết ! Không cần em nhắc nhưng hơi ngạc nhiên khi em nói điều đó với anh
- Có gì lạ ?
- Em chưa bao giờ cởi mở chuyện tình cảm với anh
- Ha ha vì anh không phải là đối tượng
- Phũ phàng vậy mà được à
- Đơn giản đi . Cự ạ !
- Vẫn lí lắc như xưa
- Không lí lắc thì có mà chết
- Ủa ! Chết thật chứ chẳng chơi bằng chứng là anh ...
- Anh sao ? Tôi thừa biết anh định nói gì
- Thì bằng chứng là anh ...muốn viết về em
- Ha ha lấp liếm giỏi lắm . Ừm viết cho đúng sự thật vào . Đừng thêm đừng bớt !
- Ừ ! Viết cả giọt nước mắt em khóc khi chia tay Thuấn nhé
- Thuấn ?

Anh có vẻ thoáng bối rối như là biết mình vừa chạm vào quá khứ của

tôi

- Ô được thế thì càng hay - Tôi cười tươi
 - Không sợ anh ghen à
 - Ghen gì khi tất cả đã là quá khứ ?
 - Ừ ! Quá khứ
 - Ngoài yêu và được yêu ra em còn muốn viết gì nữa ?
 - Tuỳ anh , viết những gì mà anh thích và nó thuộc về em
 - Ừa ! Anh nghĩ thời gian đằng đẳng tình bạn của chúng mình có nhiều cái để anh viết
 - Khà khà coi bộ rành rẽ nhỉ ? Không chán à !
 - Chán cái gì khi đó là một mối quan hệ tốt đẹp
 - Hi hi em thích cái sự quan hệ tốt đẹp mà anh nói
- Anh định nói cái gì đó nhưng lại thôi . Câu chuyện cứ tiếp nối câu chuyện mà thời gian thì không cho phép . Anh phải trở về cho kịp trời tối . Vì nghe đâu anh còn ghé qua nhà lấy đồ trước khi dong xe về thành phố . Anh chạy xe thật chậm . Hát vài câu không đầu không cuối mà tôi nghe loáng thoáng không mấy rõ ràng .
- Yêu đời ghê nhỉ - Tôi mấp máy
 - Chứ sao
 - Á thế mà cũng nghe ? Người hay quỷ dạ ?
 - Người mà được cái thính tai
 - Thính tai thôi hay còn thính gì nữa
 - Tất cả giác quan
 - Vậy có nghe mùi của gió và lúa nội đồng không ?
 - Mùi gió và lúa nội đồng ? Em thật là ...

- Điên à - Tôi nhí nhảnh

- Không ! Mộc mạc lắm

Tôi chẳng buồn trả lời vì còn mãi dõi mắt nhìn theo những thửa ruộng xanh rì mát mắt . Xa xa , có những thửa đã trơ trụi những gốc và gốc. Màu bùn non sền sệt quyện vào nhau trông cứ như cái màu da của chị voi ban nãy . Thật thích mắt ! Mùi của chiều lộng gió sau lưng êm dịu như bản tình ca của người bản xứ .

Củ Chi đồng xanh ngàn gió

Đất níu chân người níu hồn

Đến rồi chớ có đi mau

Chân tình bé mọn mai sau lại về

Về ư ? Về với đất với người . Tôi hỏi ! Tôi biết . Dù anh hay tôi có đi đến đâu thì nhất định chốn thanh bình quê nhỏ sẽ vẫn mãi tồn tại trong ký ức . Cũng như , chính chúng tôi đã thuộc về ký ức trong nhau . Phải thế không , anh ?

28/12/05

Đỗ Ngọc

** Trong bài thơ Tìm của Tôi*

Đánh máy :Believe (Đỗ Ngọc)

Nguồn: Vnthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 7 tháng 1 năm 2006